

Tìm Lại Hơi Thở

Huỳnh Anh Cẩm Trân – George Mason University – 20 tuổi

Thi Em Viết Tiếng Việt: Đề tài số 3

Mấy tuần qua, em đã ngẫm nghĩ rất nhiều về tài thi viết lần này. Với em, viết văn luôn là những cơn sóng cho em lướt qua dễ dàng. Nhưng lần này, em thấy buồn và mặc cảm vì em nhận ra rằng em không đủ hiểu biết về chính quê hương đất nước của mình.

Đã bao lâu?

Đã bao lâu rồi em chưa về thăm miền đất mẹ?

Đã bao lâu rồi em chưa chia sẻ những văn hóa của Việt Nam với những người bạn đến từ phương khác?

Kiến thức của em về Việt Nam giờ đây chỉ có hai màu: Trắng và Đen. Em chỉ biết những gì mà mẹ đã nói lại với em. Nhưng dù sao, thì lời nói vẫn không hữu hiệu bằng khi em có thể tự mình chứng kiến được những sự tích hào hùng và lịch sử huy hoàng của đất nước ta. Vì vậy, em có ước mơ là chúng ta nên tạo cơ hội cho các thế hệ trẻ được về thăm Việt Nam, để tự mình trao dồi kiến thức về lịch sử, những đời sống hằng ngày, và những nỗi thống khổ của người dân. Đến khi đó, em sẽ thấy được rằng văn hóa Việt Nam là muôn màu, và em sẽ nhận thấy nhịp thở của đất nước, và của chúng em, là một.

Khi nói đến lịch sử Việt Nam, thì ta không thể quên những chiến tích lẫy lừng của Ngô Quyền, Bà Triệu, và nhiều những vị anh hùng khác. Em muốn các thế hệ trẻ cùng trở về Việt Nam và ghé thăm các điểm tham quan được xây dựng để tưởng niệm những chiến công lẫy lừng này. Em mong được tự mình chứng kiến, tự mình cảm nhận được nỗi niềm và sự dũng cảm của những người chiến sĩ khi lần theo những bước chân mà họ từng đi qua ngày nào. Em muốn sau khi em về lại đất Mỹ, em có thể kể lại lưu loát cho ba mẹ và bạn bè rằng nước Việt của ta cũng có nhân tài đấy. Ta có nhà lãnh đạo tài ba Ngô Quyền, người đã sai đóng cọc dưới lòng sông Bạch Đằng. Đợi khi thủy triều xuống, thuyền của quân Nam Hán mắc cạn và vì vậy ta đã giao chiến thành công. Ngày nay, tuy những chiến sĩ đã hy sinh không còn nữa, nhưng sông Bạch Đằng vẫn còn trôi chảy không ngừng, ca tụng sự thông minh và can đảm của dân tộc chúng ta.

Về lại Mỹ, em cũng muốn kể lại rằng người phụ nữ Việt Nam xưa nay không chỉ giỏi việc nhà, mà việc nước cũng có thể đảm nhận một cách anh dũng, không thua kém ai. Bà Triệu Thị Trinh là một trong những vị anh hùng dân tộc trong lịch sử Việt Nam. Bà đã từng nói, "Tôi chỉ muốn cỡi con gió mạnh, đạp luồng sóng dữ, chém cá tròng kình ở biển Đông, lấy lại giang sơn, dựng nền độc lập, cỡi ách nô lệ, chứ không chịu khom lưng làm tì thiếp cho người." Câu này nói lên là người phụ nữ cũng có lòng yêu nước và sẽ tình nguyện hy sinh cho đất nước, chứ không chỉ biết lo việc nhà. Bà Triệu đã chứng minh câu nói này bằng cách sát cánh cùng với anh mình để khởi binh chống lại nhà Đông Ngô. Khi về thăm Việt Nam, em mong mọi người có thể ghé thăm di tích lăng

mộ của Triệu nữ trên núi Tùng, để có thể tưởng niệm lại những hy sinh và khổ
khổ đồng bào ta đã trải qua bao nhiêu năm để thành lập được một Việt Nam hôm
nay. Tuy bà đã không còn và lăng mộ của bà cũng dần phai dấu theo thời gian,
nhưng những chiến công và sự can đảm của bà vẫn in sâu bóng hình trên đất
nước Việt Nam và mãi sẽ không phai tàn trong trái tim của dân tộc ta.

Ta sẽ không bao giờ cảm nhận sâu sắc được nỗi khổ của người khác cho
đến khi ta có thể sống thử được trong lớp da của họ. Lúc đó, ta sẽ nhìn ra là thế
giới trong mắt người dân nghèo khổ là một trời một vực so với thế giới đủ tài
nguyên của chúng ta. Khi đến Việt Nam, em mong các thế hệ trẻ sẽ nhìn thấy
được sự khổ khổ, ăn không no, mặc không đủ ấm của những đồng bào chúng
ta. Mỗi sáng, khi sương còn chưa tàn và gà chưa gáy, họ đã phải dậy sớm để
chuẩn bị ra chợ buôn bán. Họ phải ngồi trong nắng từ sáng đến tối, và những
ông dân thì phải thức khuya, dậy sớm để cấy ruộng và trồng trọt. Các bằng
chứng cho những nỗi khổ khổ này in sâu trên làn da thâm đen của họ, và sự
gầy gò sau những đêm ngủ không yên giấc. Chỉ có khi chúng em tận mắt chứng
kiến được những khó khăn này, thì chúng em mới có thể hiểu ra rằng mình rất
may mắn khi được ba mẹ lo cho từng li từng tí ở bên Mỹ. Và khi cảm thông cho
ba mẹ, thì ta mới có thể yêu thương và tôn trọng ba mẹ mình hơn. Thêm nữa,
chúng ta có thể nối vòng tay lớn và truyền nhau các kiến thức về sự khó khăn
của người dân để khuyến khích mọi người quyên góp tiền bạc hoặc đóng góp
thời gian làm từ thiện để cho đồng bào của chúng ta có một đời sống khoẻ
khoả hơn.

Ước mơ của em tuy nhỏ bé, nhưng cần rất nhiều sự đoàn kết và ủng hộ của xã hội và các thế hệ trẻ để thực hiện được. Em mong ta có thể đoàn kết để tạo nên một trường trình giáo dục về văn hoá Việt Nam, thành lập cho những người muốn tìm hiểu thêm về nguồn cội của quê hương ta. Chương trình giáo dục này sẽ nhận quyên góp từ những đồng bào, các bậc phụ huynh và các Mạnh Thường Quân để có đủ tài chính đưa các thế hệ mới về Việt Nam cho trao đổi thêm kiến thức. Và để xứng đáng nhận được học bổng này, trước tiên, các em nên làm thật nhiều những dịch vụ cho cộng đồng. Và sau khi thăm Việt Nam về, để đền đáp sự hào phóng và niềm tin của bậc phụ huynh, chúng em nguyện sẽ trở thành những người Đại Sứ, đại diện cho thế hệ trẻ, để giáo dục họ những gì mà chúng em đã học tập được trên chuyến đi về quê hương này. Khi đó, không những kiến thức về văn hoá, tập tục, và lịch sử của Việt Nam ngày càng được dồi dào, mà ta còn có thể nói lại khoản cách của hai thế hệ già và trẻ với nhau. Sau khi thế hệ trẻ hiểu biết thêm về Việt Nam, họ sẽ có nhiều đề tài để dễ dàng trò chuyện hơn với các bậc phụ huynh. Và khi chúng em kể lại những chiến tích thành công rực rỡ của nước ta, em mong điều này có thể đốt cháy lên lòng yêu nước và dũng cảm đã từng có ở trong mỗi một người dân Việt Nam. Từ đó, em mong mọi người có thể dùng lòng yêu nước đó để tiếp tục giữ nguyên những văn hoá của nước nhà, và giúp đỡ những đồng bào khốn khổ để muôn dân một lòng gầy dựng lại một hòn ngọc Viễn Đông tân tiến hơn của ngày xưa.

Đêm dài, em hay suy nghĩ rằng sau này, dân ta sẽ sinh sống ra sao? Lịch sử sẽ chuyển biến thế nào? Lá cờ tổ quốc sẽ còn thay đổi hình hài hay không?

Và em nhận ra rằng những điều này đều được nắm giữ trong lòng bàn tay của chúng ta, trong các thế hệ trẻ, trong những bầu thai còn chưa biết chuyện đời. Lớp trẻ chính là tương lai của đất nước, như vua Minh Mạng đã từng nói, "Đạo trị nước phải gầy dựng nhân tài." Vì vậy, ta phải nên hết lòng dạy dỗ cho họ biết về những vị anh hùng trong lịch sử của Việt Nam, để họ có thể noi gương theo và trau dồi khả năng lãnh đạo của mình. Nếu như đất nước ta có thêm nhân tài, thì ta có thể cùng nhau giúp gầy dựng cho Việt Nam ngày càng giàu đẹp và văn minh.

Em mong có một ngày khi em đặt chân lại trên miền đất mẹ, thì sẽ thấy được những khốn khổ của người dân ít đi, rừng xanh sẽ cứ lây lan trên núi thờ Bà Triệu, dòng sông Bạch Đằng vẫn còn tuôn chảy và Biển Đông vẫn cứ xanh ngời. Cho dù có phải trải qua bao nhiêu khói lửa và sóng dữ, em mong những người Việt viễn xứ khắp nơi trên thế giới vẫn luôn hướng về quê hương, và trong một ngày không xa, ta có thể cùng nhau tìm lại được nhịp đập và hơi thở của đất nước để hồn của dân tộc có thể mãi mãi trường tồn.